

ставъ! . . . Той не казваше нищо, отминаваше на съсѣдната врата и повтаряше съкашъ нарочно по-ясно, по-звучно.

„Кой каквото чини, себе си го чини;
Кой каквото дава, себе си го дава! . . .“

А кирия Анастасия се озлобяваше страшно и, безъ да знае защо, кълнѣше невинния въ нищо просякъ съ най-лоши клетви. — „Мъртавъ да те видя, казваше, та да се не върнешъ вече! . . .“

Доиде есень. Почнаха да се прибиратъ „чужденцитѣ“. Настана оживление. Нѣмаше вечеръ да не тичатъ дѣца за „мюжде“ по кжшитѣ и да разнасятъ радостни вѣсти. Трептѣше сърдцето и на кирия Анастасия — и тя очакваше своя милъ и ненагледанъ синъ.

Бѣше петъкъ вечеръ. Кирия Анастасия се връщаше отъ брата си. По пжтя чу гласътъ на омразния ѣ просякъ. Обхвана я страшна злоба. И лоша мисль ѣ мина прѣзъ ума. — „Ще го накарамъ да се не връща вече този бугаринъ. Омразенъ ми е, не мога нито да го търпя, нито да го слушамъ! . . .“

Върна се дома. Тя скрои единъ много лошъ планъ и рѣши да го изпълни. Веднага замѣси кравай нарочно за омразния просекъ. Опече го. На другия день по реда си стрико Петъръ дойде хромо до нейната врата и запѣ:

„Кой каквото чини, себе си го чини;
Кой каквото дава, себе си го дава! . . .“

Кирия Анастасия взе кравайчето, занесе го на „краставия бугаринъ“ и му рече: на, земи това за Богъ да прости! . . .“ А на сърце си казва: „ще видя, кой кому какво чини! . . .“